

naša zvezda

ŽRTVE

Neprijetno in trdo zveni beseda žrtve. Človek je ne sliši rad. In če udarja na naše uho in si skuša utreti pot v našo notranjost, zapiramo splašeni in nejevoljni vse dohode, da ji preprečimo vstop. Kakor vsiljive tujke se nam zde žrtve, ki le zahtevajo in zahtevajo — ne vračajo pa ničesar. Vsak dan stopajo pred nas žrtve — male in velike. Nekatere prosijo, druge zahtevajo, da jih sprejmemo v svoje življenje. Eni jih podijo od sebe — drugi jih sprejemajo, ker ne gre drugače, in gledajo, da se jih kolikor mogoče kmalu zopet iznebijo. Eni jih prenašajo topo, drugi jih preklinjajo, tretji zopet se zvijajo v obupni nemoči, ker so jim žrtve izčrpale življenjske moči. Postali so žrtve — žrtev. Žrtve pa gredo dalje svojo skrivnostno pot. K vsakemu človeškemu bitju pristopajo, vsakemu vtisnejo znamenje na čelo, da je rojen za žrtve. In če opazujemo sopotnike na zemeljski poti — ne enega ni, ki bi mu žrtve prizanašale. Kdo ste, tujke skrivnostne? Kaj hočete od nas? Življenje nam grenite, pijete nam kri in mozeg! Svoj čas, svojo mladost, svoje življenje, svojo udobnost, vse naj vam žrtvujemo? Kdo nam razjasni skrivnostno poslanstvo žrtve? Kdo nas spravi z žrtvami, ki prihajajo dan na dan in zahtevajo, da jih sprejmemo? Žrtve odpovedi, zatajevanja, žrtve pri izvrševanju stanovskih dolžnosti in dejanj krščanske ljubezni! Kdo nam da moči, da žrtvujemo telesno ugodje — svojo voljo — subjektivna mnenja, čast, zdravje, življenje — če zahtevajo vse to od nas?...

V Washingtonu, pred Kapitolom, stoji krasna palača kongresne knjižnice. Zares umetnina. Genij ameriškega ljudstva je postavil tu spomenik razkošju, največji udobnosti in tehnični genialnosti, kakor je mogoča le v Ameriki. Ko stopaš po krasnih marmornatih hodnikih in stopniščih, se ti zdi, da ljudstvo, ki gradi take razkošne hrame, ne mara in ne pozna žrtve. Dom, ki reprezentira nekako duhovno vsebino njegovega življenja, je poln motivov in vrednot, ki nasičujejo čutno uživanjaželjnost in teženja po telesnem ugodju in senzaciji. Rafinirana arhitektonika, tehnična dovršenost, bajno razkošna oprema, do podrobnosti izveden mehanizem v obratu in poslovanju — vse je preračunjeno, da ustvarja udobnost in da prihranjuje napor. To ljudstvo ne pozna žrtve, ne odpovedi, temveč se zadovoljuje le s težnjami nižje vrste: ta misel se

človeku kar vsiljuje v tem ozračju. In vendar so čutili tudi graditelji te palače, ki ponazorjuje nekako bistvene značilne poteze tega ljudstva — da bo zgolj zunanja materialna kultura človeški rod popolnoma pomehkužila in skvarila — če ne bo imel moči in smisla za žrtve in odpoved. Na krasno obokanem svodovju je naslikal umetnik idejo žrtve v čudovito lepi in globoki zamisli. Sredi polja je postavil oltar. Na njem plapolala ogenj. Pred oltarjem kleči skrušeno človeško bitje — strpljeno, izmučeno, skoroda popolnoma nago. Pozna se mu, da je žrtvovalo svoje moči — svoje zdravje, vse, kar je imelo. Eden izmed stotisočev je, ki so žrtvovali vse, da so ustvarjali dritim udobnost in prijetno uživanje. In sedaj? ... Kdo ga spravi s težko življenjsko usodo? Kdo mu pojasni smisel žrtvovanja in življenja za druge? Tisti, ki uživajo sadove njegovega žrtvovanja, ne mislijo nanj. Pa nekdo drug misli nanj ter vidi, šteje in tehta njegove žrtve — to je Bog. Umetnik-slikar je to čudovito lepo ponazoril. Poleg skrušenega človeškega bitja je naslikal religijo v krasni alegorični podobi. Kakor angel se ti zdi — ko se sklanja k človeku, ki so ga izčrpale žrtve. Z eno roko ga drži, z drugo mu kaže navzgor, pred njima pa je žrtvenik, na katerem plamen ostenj. Použiva les, a razsvetljuje in greje. Da, to je odgovor na vprašanje o smislu žrtvovanja. Krščanska religija nam ga je prinesla in nam pokazala, da so žrtve poslanke božje, ki igrajo veliko in važno vlogo v našem življenju. Ni duhovnega usovrševanja in rasti brez žrtve. Krščanski heroizem vznikne le iz žrtve. — Žrtve so orodje, s katerim nas neskončno modri Bog oblikuje, da postanemo umetnina božja. Žrtve so pa tudi najbolj učinkovito sredstvo v borbi za kraljevstvo božje in pravo kulturo človeštva. Kjer ne zaleže beseda ne zgled, tam je le še eno sredstvo: žrtve. Žrtve deluje s svojo skrivnostno silo in prej ali slej zmaga. Krščanstvo zmaguje in bo zmagovalo v človeških dušah, ker je Tisti, ki nam ga je prinesel, za človeštvo največ žrtvoval. Stat crux, volvitur orbis!

Če prihajajo žrtve ter prosijo in zahtevajo, da jih sprejmeš v svoje življenje, odpri jim na široko vrata svojega življenja!

Naj vstopijo — poslanke božje so!

Iv. Bogovič.

Sv. Andrej Bobola

Sveti oče Pij XI. je proglasil na letošnjo veliko noč bl. Andreja Bobola za svetnika. Okrog 6 tisoč Poljakov je za to priliko romalo v Rim. Kardinal primas Hlond je v svojem pozivu na romanje proslavljal delovanje jezuitov na Poljskem; bl. Andrej Bobola je bil namreč jezuit. Takole pravi kardinal: »Kanonizacija bl. Bobola je visoko priznanje skoraj štiristoletnemu delovanju poljskih jezuitov na polju duha, izobrazbe in kulture naroda. Vse od liceja Hozijevega v Braunsbergu pa do današnjih številnih jezuitskih naselbin v

Poljski; od očetov Krasowskega in Warczwickega preko Skarge Wujeka... Morawskega, Zaleskega... skozi dolga stoletja se vleče svojevrstna četa izrednih mož, duhovnih voditeljev, misijonarjev, vzgojiteljev, bogoslovcev, pridigarjev in pisateljev.« Tudi ti imajo za sluge, da je bila kdaj bl. Andreju Boboli priznana čast oltarjev. Hkrati kardinal našteva verske junake poljskega naroda, ki so doslej že proglašeni za svetnike: škof Stanislav iz Krakova, Hijacint, Stanislav Kostka, Janez Kancij. Sv. Andrej Bobola je bil rojen leta 1571. Kot jezuit se je posvetil vzgojnemu delu, v odil je MK in vneto deloval

med razkolniki. Po njegovem prizadevanju so se mnogi tisoči pridružili katoliški Cerkvi. Razkolni fanatiki pa so zoper njega nahujskali kozake; tako je v pokrajini Pinsk blaženega napadla tolpa kozakov l. 1675., ga več dni mučila in nazadnje umorila. L. 1853. ga je Pij IX. proglasil za blaženega. L. 1922. pa so boljševiki njegovo nestrohneno truplo vzeli iz jezuitskega samostana v Polocku in ga prepeljali v moskovski brezbožniški muzej. Pij XI. pa je dosegel, da so ga poslali njemu in pokopal ga je v jezuitski cerkvi Al Gesu v Rimu.

Katoliški šport

Eno izmed sredstev za telesno vzgojo v splošnem pomenu so »telesne vaje«. Oblike telesnih vaj so različne, n. pr. nekatere igre (nogomet, hokej, tennis, žoganje itd.), telovadba (proste vaje na telovadnem orodju), atletika (tekanje, skakanje, metanje), plavanje, šetanje, potovanje. Če se katera teh vaj goji z namenom, da dosežemo z njo ali v njej neki uspeh, neko zmogljivost, se to imenuje šport. Čeprav ima vsaka telesna vaja neki uspeh ali učinek, se polaga pri športu na zmogljivost kot tako veliko važnost; zmogljivost je postala tisti činitelj, ki daje zadovoljstvo ali pa vsaj igra veliko vlogo pri tem, da se človek čuti zadovoljnega. Ta notranji nagon po zadovoljstvu je naravna potreba človekova, ki ga človek uteši s tem, da se zaposluje, da dela, da se igra. Posebno pa si hoče človek ta naravni nagon utešiti v mladih letih, ko ga gon po razvoju sili v to, da se mnogo giblje; tedaj doseže neko naravno zadovoljstvo, če se n. pr. vda kakoli igri, recimo nogometu.

Če mu igra kot taka, ne glede na z njo doseženi uspeh, nudi naravno ugodje in če je človek s tem zadovoljen in če njegove želje ne gredo višje, v tem primeru je bilo gibanja pri igri dovolj in bila je to »telesna vaja«.

Ker pa igra že sama od sebe vodi k odločitvi, rezultatu, uspehu, zmogljivosti, t. j. k zmagi — in ker zmaga vpliva na zadovoljstvo in se ugodje z njo zviša, poveča, postane telesna vaja »šport«.

Pri športu je torej iz večine glavni poudarek na zmagi ali zmogljivosti. Ko so si ljudje ta cilj postavili, niso mogli več nehati! Ko so enkrat občutili sladkost uspeha (!!!) kot veliko vrednoto, je želeja po zadovoljstvu rastla in vedno večje uspehe so hoteli dosežati in po zmerom večji, častnejši »zmogljivosti« stremeti; in tako so nastale »športne organizacije«, ki so mogle nuditi priliko za takšna udejstvovanja. To je bistveno v športu.

Lahko razumemo, da tisto športno zadovoljstvo ni samo po sebi slabo, pač pa se lahko spreverne na slabo; iz navadnega nagona lahko nastane neredna težnja po napačnem zadovoljstvu. Takih zgledov je povsod dovolj, n. pr. pri kvar-tanju, pilju itd.; lahko se naravna težnja izmaliči in rodi slabe posledice. Enako pri športu.

Pri sedanjem športnem gibanju je uspeh, zmogljivost, postal glavni činitelj; po njem se usmerja vse športno delo. Zmogljivost je zapustila svoje pravo mesto v vrsti vrednot, postala je ena glavnih vrednot človekovih; nad njo je kvečjemu le še zadnji namen človekov; in še to se je pridružilo, da se ta neredni, pretirani gon po največji zmogljivosti ne smatra kot

škodljiv zadnjemu namenu človekovemu. In to je negativna stran športnih organizacij!

Če hočemo dobiti katoliški šport, je v prvi vrsti potrebno, da se zopet upostavi razbita hierarhija vrednot. Šport naj zavzema tisto mesto, ki mu zares gre; na svojem mestu vrši važno nalogo, saj je sam po sebi dobrina, ki jo človek v teh časih potrebuje, da ostane... »človek«. Današnji ustroj življenja kvari človeško naravo; družba dandanes človeku ne nudi vsega, česar potrebuje za popolni razvoj svojih naravnih sil. To je nekaj negativnih strani, česar pri športu ne sme biti. Pozitivno pa deluje šport tudi vzgojno: dobro gojen lahko vzgoji osebnosti, ljudi krepkega telesa in jeklenega značaja, ljudi, ki umejo soljudem dajati, pa tudi od soljudi sprejemati, ljudi, ki i kot posamezniki kakor tudi kot socialna bitja odlično izpolnjujejo svoje dolžnosti v človeški družbi.

Zato je prvi pogoj, da bo dober šport, ta, da je splošen. To, da se goji neko »specializirano« v neki posebni panogi, je kvarno telesno in duševno. Kdor pa mnogostransko goji razne vrste telesnih vaj, si pridobi najboljšo podlago tudi za uspeh v tej ali oni posebni panogi. To posebno panogo določajo okoliščine, n. pr. naravna večja sposobnost. Kdor tu odloča, mora točno poznati vpliv raznih oblik telesnih vaj, da bo vedel, katere vaje so za harmonično izobrazbo prikladne. Igr i je treba dati dosti prostora vprav zaradi tega, ker je i socialno i psihično pomembna. Seveda pa je pri tem treba skrbeti, da se igra ujema s fizičnim in psihičnim celotnim razvojem posameznika.

Pri vsaki vaji mora biti v čislh »športnost«. Rajši opustimo bolj splošno izobrazbo, a športnosti ne žrtvujemo, ker ta oblikuje značaj in je torej največjega pomena. Bolje je, da zgubiš, a ostaneš poštenjak, kakor pa da dobiš, a po nepošteni poti. Poštenost, »športnost« ni le v vedenju nasproti soigralcem, ampak tudi nasproti samemu sebi, na igrišču in izven njega, v športni kakor tudi navadni obleki. Športno vedenje je sredstvo, da pridemo do pravega športa in da določimo športu njegovo pravo vrednoto.

Poleg teh dveh naravnih in odličnih pogojev pa imamo katoličani še nadnaravne zahteve. Pojasniti moramo športnikom, da morajo šport tako umevati in tudi gojiti, ker le s tem obogati naše nadnaravno življenje: nudi namreč najlepšo priliko, da vršimo etična dejanja, ki neposredno vplivajo na naše nadnaravno življenje in nam torej koristijo.

Katoliške športne organizacije naj so i nasproti športnikom i nasproti občestru bolj pozitivne; saj kot katoliška organizacija vrše neko nalogo v katoliškem občestru.

DMK pri Sv. Jožefu v Ljubljani je 27. aprila proslavila svojo 30 letnico. Ni rečeno zastoj: DMK pri Sv. Jožefu! V varstvu sv. Jožefa je rastla, cvetela in rodila bogatih sadov. Kdo bi se tudi mogel bolj zavzeti za Marijo in njene otroke kot sv. Jožef! Hvala ti, sv. Jožef. Hvala in slava tudi tebi, Devica Marija, za vse milosti v teh 30 letih. — Na praznik sv. Petra Kanizija, spoznavalca iz Družbe Jezusove, cerkvenega učitelja in gorečega pospeševalca Mar. kongregacij, smo se zbrali pri sveti daritvi skupno s številnimi starejšimi in mlajšimi kongreganisti. Sv. mašo je bral ustanovitelj MK p. Al. Žužek. Vsi smo prejeli sv. obhajilo in obudili posvetitev Mariji. Zvečer sta nam pri akademiji lepo govorila bivša naša kongreganista: dekan Škerbec Matija in dr. Fr. Debevec.

Pomen in milost kongregacijske vzgoje nam jasno ponazorujejo pisma, ki smo jih ob tej priliki prejeli. Naj sledi nekaj odstavkov iz teh pisem. —

»... Imel sem veliko milost, da sem bil kot četrtošolec sprejet v to kongregacijo, in sicer pred 25 leti, dne 13. IV. 1913. Priznam, nisem bil med najbolj vnetimi kongreganisti, vendar je bila

zame kongregacija po božji previdnosti: vtisnila mi je neizbrisne spomine, ki me spremljajo skozi življenje prav kakor diploma, ki sem jo dobil ob sprejemu in ki še vedno visi nad mojo posteljo: je najdražji spomin iz moje mladosti in mojih študentskih let.

Kongregaciji se imam tudi zahvaliti, da mi je ohranila duhovniški poklic.

Zakaj Vam vse to sporočam? Najprej iz hvaležnosti do Marije, ki me je tako zgodaj vzela v svoje varstvo in me prištel med svoje otroke; nadalje iz hvaležnosti do tedanjega vodstva, zlasti do neumornega p. Ramšaka, ki se je z nami mučil in trudil; potem pa še v potrdilo — kar že itak veste, da je namreč kongregacija dijakom potrebna in zasluži, da se zanjo vse žrtvuje...«

Monsignor in provikar Kordin Ante pa piše iz Skoplja: »Zelo sem bil vesel, da ste tako slovesno proslavili jubilej matice slov. DMK. Živim pa vedno z Vami in zasledujem Vaše delo, ki gre že v klasje. 30 let marijanskega življenja med inteligenco znači katoliška renesansa med najboljšimi.

V škopski škofiji sem moderator MK. Skoro vsaka župnija ima Mar.

kongregacijo. Nekatere so zelo stare. V Letnici sem imel v moški MK 130 in v ženski 200 članic. V Skoplju vodim 3 MK. Za dijakinje je bila ustanovljena letos. Preteklo nedeljo je dekliška MK igrala »Slepo deklico«, prihodnjo nedeljo pa bodo igrala dijakinje »Sv. Elizabeto«. Uspeh dela vidim precej v rednih tedenskih sestankih. V diaspori se oblika Mar. kongregacij najbolj obnese. Vodim pa tudi semeniško MK v Prizrenu, ki je pa odlična.

Želeč Vam blagoslova po Mariji Vas pozdravlja prevdani A. Kordin, 30 let član Mar. kongregacije.

Nova kongregacija pri Sv. Petru v Rimu. Pri cerkvi sv. Petra v Rimu je na željo kardinala in državnega tajnika Pacellija general Jezusove družbe ustanovil Marijino kongregacijo in jo pridružil Prima Primarii. Namenjena je mašnim strežnikom pri baziliki sv. Petra in ima naslov Mater puritatis (Mati čistosti; sv. Alojzij je njen drugi patron. Voditelj ji je vsakokratni veliki zakristan Sv. Petra. — Ta kongregacija je v vatikanski državi že druga; prvo tvorijo člani papeževe švicarske garde, ki izvrstno deluje.

ANKETA O NAŠI ZVEZDI

Cenjeni g. urednik

Mogoče niste pričakovali, da se bo tudi Celje odzvalo Vašemu razpisu ankete o »Naši zvezdi«. Ni Celje najmočnejši naročnik, čeprav dobivamo 80 izvodov, vendar se čutimo tudi poklicane, da Vam damo svoje predloge, saj je številka 80 precej velika, tem večje je pa zadovoljstvo, če smo prepričani, da teh 80 naročnikov »Našo Zvezdo« tudi od začetka do konca prebere in si pri tem ustvarja napredek v izpopolnjevanju katoliškega omikanega duha. Za enkrat smo še pač trdno prepričani, da večina kongreganistov, ki bere naše glasilo, pridno prebira povest, oz. roman na poslednji strani, drugim trem stranem pa preleti naslove, a še tiste tako površno, da bi se še pri piki zmotili in zajedljali. Ko sem zadnjič vprašal enega takega pridnega »prebiralca« »Naše Zvezde«, ki sem ga zalotil vprav na težavnem delu, vprašal, kako da je tako hitro gotov, mi je rekel, da ni zanj nič novega. Tudi drugi pravijo isto. Seveda je zame kot glavnega poverjenika zelo mučno ne samo kaj takega slišati, ampak tudi potem pobirati denar. Večkrat pri naših izvenckrvenih sestankih preberemo kakšen načelni članek, za katerega je res škoda, da bi šli kongreganisti kar tako mimo. Da, tako je v večini. Kolikor sem pač izvedel iz ust naročnikov, ki letos niso prav zadovoljni z »Našo Zvezdo«. Kaj je pa temu krivo pri nas, Vam pa naj povedo naši predlogi. Ne vem, kako boste sprejeli moje pismo. Skušal bom pač navesti vse naše želje in pri tem Vas prosim, da jih skušate s svoje strani upoštevati, kolikor Vam bo mogoče.

I. Nekaj o sedanjem našem glasilu

Pohvalno pri tem edinem kongregacijskem glasilu je v prvi vrsti to, da je poceni v sorazmerju z drugim katoliškim časopisjem, ki je za dijake na vsak način predrago in ga zato tudi ne naročujejo in ne berejo v toliki meri. To dokazuje predvsem hitri dvig naročnikov »Naše Zvezde« pri nas v Celju. Glede na to pa, ker je drugo časopisje predrago in nam je »Naša Zvezda« še najbolj omogočena, bi pa zopet morali gledati na to, da nam da to naše glasilo, četudi je ceneno, v vseh ozirih vsega. S tem da je list moderno urejen in da je izlikane zunanosti, s tem še ni privlačen s svojimi maloštevilnimi sestavki. Smo v časih, ko je prav preprostost moderna. Najbolj upoštevani so pa tisti listi, ki nam s svojo preprosto, velikopotezno vsebino nudijo, kar si želimo. Kajti težko bomo namreč dosegli, da bi vsak vse prebral, za čemer stremimo, in od tega tudi vse odnesel — za vsakega, ne glede na stan, iz katerega izhaja, mora biti posvečen vsaj eden odstavek. To pa dosežemo le s pomnožitvijo odstavkov. Pogrešno je bilo tako tudi pri »Naši Zvezdi« to, da je hotela biti obenem i za višješolce i za nižješolce, kar je pač težko spričo takega omejenega obsega. Pohvalno je pa pri našem glasilu tudi to, da je štirinajstdnevnik, ker ima tako večjo možnost, vplivati na dijake. No, če grem od prve do zadnje strani »Naše Zvezde«, saj ima, to se točno vidi, vsako stran za svoj namen (tudi dobra stran!). Jaz sam sem, odkrito povedano, zadovoljen samo s prvo stranjo! Ta stran ima res značaj našega dijaškega kongregacijskega glasila: uči, spodbuja, oživlja, kaže čisto pot v bodočnost, kaže pogum itd. Škoda je teh sestavkov, ker gredo čitalci mimo njih in ker jim jih moramo prebrati večkrat na sestankih, ko bi jih lahko sami doma bolje premislili! Notranji dve strani sta pa premalo zanimivi. Morda zaradi tega, ker povedo premalo, ker večkrat na obeh straneh ni več, kakor samo troje sestavkov? Nekaj težjih člankov, ki so bili na teh dveh straneh, ni prišlo do pravega izraza, ker so po mojem mnenju samo za višješolce, ti pa pri nas »Našo Zvezdo«

prav malo naročujejo — samo 10 višješolcev! Pač sramotna številka! Ravno narobe bi moralo biti! Pa ne pomaga nobena agitacija! Ko povoha dijak šesto šolo, mora biti zanj res nekaj privlačnega kakšno glasilo, da ga sprejme. Tudi pri nasprotnem tisku se to pozna. Zadnja stran pa tako nima drugega kakor nadaljevalno povest, ki pač, to lahko rečem, ugaja večini naročnikov, meni pa in še nekaterim, odkrito povedano, ne. Zakaj? Ker je škoda tako dragocenega prostora za samo eno stvar, ker zaradi svoje dolgotrajnosti preslepi važnost drugih sestavkov. Tako lahko mirno trdim, saj sem »Našo Zvezdo« vedno prebral od začetka do konca, da ni popolnoma zadovoljila ne nižješolca ne višješolca. Obojestranskega pomena je bila le prva stran in še nekaj malega drugih sestavkov, kar je pa za splošno povprečnost lista gotovo premalo. Pri kongregacijskem glasilu, ki si je nadelo poleg vsega drugega tudi veliko vzgojno nalogo, je pač treba posvečati pažnjo tako preprostemu razvijanju nižješolca kakor tudi iščočemu duhu višješolca. In še nekaj. Zakaj se je »Naša Zvezda« odtujila literarnemu posvečanju? Je to morda posledica nove oblike? Včasih, kot mesečnik, je imela že lepo razvito mlado, pesniško nadahnjeno generacijo. Ali je to stran prepuščala »Mentorju«? Po mojem mnenju bi »Naša Zvezda« lahko tudi v tej obliki mnogo doprinesla k vzgoji katoliških piscev! Saj nam teh primanjkuje!

II. Naši predlogi

A. Splošno: 1. papir, 2. format, 3. tisk in zunanja oblika, 4. cena.

1. Glede papirja bi predlagal po splošnem mnenju čitalcev: papir, na kakršnega je sedaj tiskana »Naša Zvezda«, gotovo ni poceni. Od uredništva je to gotovo pohvalno, ker skrbi za zunanjo privlačnost lista. Če bi pa dali slabši papir (časopisni n. pr.), bi s tem »Naši Zvezdi« ne škodovali dosti. Nasprotno. Papir bi bil cenejši in morda še prikupnejši. Na ta način bi preostala sredstva za izpopolnitev lista v drugi smeri.

2. Format: Predlagam večjega, takega, kot ga ima n. pr. delavsko glasilo »Slovenski delavec« ali pa dnevnik »Slovenec«. S tem bi dobila »Naša Zvezda« značaj velikotiskovnega lista in bi pridobila na prikupljivosti tudi izven dijaških vrst. Pridobili bi pa tudi mnogo na prostoru, stroški pa tudi ne bi bili mnogo večji.

3. Tisk in zunanja oblika: Tisk, kakršen je sedaj, ugaja. Ne dopade se mi le toliko izgubljanje prostora — kakor n. pr. z nepotrebnimi črtami, debelimi kar po nekaj milimetrom! Preveliki so naslovni napisi! Tudi naslov »Naše Zvezde« ne ugaja. Kaj če bi za prihodnji letnik razpisali izdelavo takega naslova in bi recimo tri najlepše osnutke nagradili. Glede barve tiska bi predlagal, da naj bo črn, le naslov naj je moder! Tako pride naša barva bolje do izraza! Tudi bi bilo dobro, če bi bilo pri naslovu lista vse ostalo potrebno in bi ne bilo raztreseno kar na treh mestih v listu! Škoda prostora!

4. Če bi v tem smislu povečali list in bi ne šlo drugače — preko 75 par pa naj cena ne gre! Dobro bi tudi bilo, če bi za poverjenike, ki imajo recimo nad 50 izvodov »Naše Zvezde«, bila letna naročnina za vse izvide skupaj znižana, če jo plačajo v začetku šolskega leta vso vnaprej! Bi ne bilo to dobro tudi za Vas? Saj bi tako mnogo neplačnikov odpadlo in bi jih nehoti moralo nadoknaditi društvo (kongregacija ali kjer že list dobivajo). Dobra reklama bi bila to! Vi bi pa imeli manj sitnosti in stroškov za opomine!

B. Razdelitev prostora po vsebini: 1. Prva stran, 2. stran za nižješolce, 3. stran za višješolce, 4. zadnja stran, 5. priloga.

1. Prva stran: Prva stran naj bi vsebovala uvodni članek in načelne sestavke. Uvodni članek naj bo po možnosti zajet iz vsakdanjega dijaškega življenja iz vseh mogočih panog, zanimiv, aktualen in uporabljen za predavanja. Načelni sestavki: Kot sem že poprej

dejal, so mi Vaši načelni sestavki v letošnjem letniku najbolj ugajali. Morda zato, ker so obravnavali najbolj pereča vprašanja, mogoče zato, ker so bili pisani v gladko tekočem pesniškem jeziku, ki je pač najbolj sprejemljiv za vsakogar? Prav takih si še želimo! Če bi povečali format lista, bi lahko prišla najmanj dva taka sestavka v eni številki na vrsto; vem, da Vam jih ne primanjkuje, gospod urednik!

2. Druga stran: Ta stran naj bi bila za nižješolce. Mogoče tudi s primernim napisom. Vsebovala naj bi predvsem lažje razprave za nižješolce, to pa zato, ker so ti glavni naročniki »Naše Zvezde« (pri nas v Celju 85%). Taki sestavki bi naj bili o prijateljstvu, o šoli, o delu med počitnicami, sploh o načrtnem delu, o družabnem življenju itd. s privlačnimi naslovi in lahkim, veselimi, udarnim slogom! Poleg tega bi lahko pisali v ta del lista nižješolci sami. S tem bi »Naša Zvezda« mnogo pridobila na zanimanju in pomenu, bila bi res kongregacijsko glasilo! Morda bi ne škodila kakšna uganka? Saj so včasih te najbolj privlačne, resnosti pa tudi ne bi škodovala.

3. Tretja stran: Ta bi pa bila za višješolce. Na ta način bi prisilili višješolce, da bi se na naše glasilo naročili v večjem številu in ga bolj upoštevali in bi lažje poagitali zanj. Tudi ta stran bi lahko nosila primeren naslov, seveda, če bi zvečali format! Tu bi naj bile razprave o komunizmu, o najnovejših pokretnih, o dobrem poklicu, o delu za narod, o narodnostnem vprašanju, naše smernice glede vsegermanstva in vseslovanstva itd. Odgovarjali bi na vprašanja in tako zopet povečali ugled in pomen »Naše Zvezde«. Sem bi tudi pisali višješolci bodisi literarne, bodisi načelne sestavke. Mogoče bi zopet zanimal in vžgal šah?

4. Četrta stran. Ta stran pa naj bi bila za razna poročila, ocene, za pisma iz raznih krajev in dr. Tu naj bi tudi bila splošna nadaljevalna povest, novela ali kaj podobnega.

5. Priloga: Zakaj še priloga? Iz prejšnjih predlogov lahko sklepate, da so vsi med sabo povezani in če sprejmete enega, morate sprejeti vse ostale, ker drugače ne naredite nobenega koraka k napredku. Če pa mojih prejšnjih predlogov ne bi mogli na noben način upoštevati, potem Vam pa predlagam nekaj zelo skromnega: prilogo. Zakaj? Kdaj? Priloga naj bi vsebovala zabavni del lista z literarno resnostjo in naj bi bila priložena »Naši Zvezdi« vsak mesec. Če bi ne šlo drugače, naj bi takrat veljala številka 1 din.

Tako bi si želeli »Našo Zvezdo« v Celju, taka, mislim, bi ugajala tudi drugod. Saj bi na ta način res zajela vso katoliško mladino, od delavskega fanta pa do sinčka bogataša, bi izobraževala, svetovala, bila bi najcenejši dijaški list, bila bi najbolj čitana, veliko bi imeli od nje — Vi pa zavest, da ste storili svojo veliko nalogo.

V nadi, da boste pismo in predloge vzeli na znanje, Vas najiskreneeje pozdravljam s kongregacijskim pozdravom

Z Devico Marijo!

Bog živi!

Celjan.

Gospod urednik

Razpisali ste anketo o »Naši Zvezdi« in gotovo bi radi slišali mnenja kongreganistov o našem listu. Zato Vam hočem tudi jaz napisati nekaj misli.

Da nam je list potreben, posebno še sedaj, se menda vsi strinjamo. Zelo različna so pa mnenja o njegovi obliki in vsebini, zato vem, da Vam je nemogoče vsem ustreči.

Nekdaj je Zvezda izhajala kot mesečnik in je imela skoraj obliko revije, sedaj je pa štirinajstdnevnik in izhaja kot časopis. To ima svoje dobre in slabe strani, vendar mislim, da je prav, da se je prilagodila današnjim razmeram. Najbolj se je to pokazalo v številu naročnikov, ki je zadnji dve leti precej poskočilo.

Glede oblike se mi zdi, da bi bilo dobro, če bi bila prihodnje leto nekoliko

Gabriele d'Annunzio

Dne 1. marca 1938 je v Gardone ob Gardskem jezeru umrl Gabriele d'Annunzio v svojem 75. letu. Bil je izreden mož: pesnik, politik in vojak obenem. Silno veliko je napisal pesmi, dram, romanov, novel, vse pa v tako popolnem jeziku, da ga Italijani stavijo med najboljše svojih pisateljev. Osservatore Romano pa ga ocenja takole: »G. d'A. je bil ena najbolj značilnih postav italijanskega slovstva v zadnjih petdesetih letih, pa tudi eden najbolj znanih in napadanih pisateljev Evrope. Čeprav je bil izredno nadarjena umetniška osebnost, ga je pa vendar s hedonističnim svetovnim nazorom opojeni estetski temperament zaviral, da se ni dosti izčistil, kakor bi se bil moral, in zato njegov izredni genij ni dosegel več ko zgolj formalno popolnost. Vsa njegova številna dela — romani, pesmi, drame — več ali manj nosijo pečat, da se je omejil zgolj na človeške nagone, ki ne priznavajo nobene morale. Zato se mu tudi nikoli ni posrečilo, da bi se povzpел višje kot do ljubezni, do prestanih ali zadanih muk v kaj malo vzvišenem smislu, razen tedaj, kadar sta mu živahno domišljijo navdihovala domoljubna strast ali njegov zgolj plastični smisel za lepoto. Zaradi sugestivne sile njegovega stila — ki ga še ni pokvarila moda in ga je podpirala izredna modroslovna učenost — so ob začetku novega stoletja njegove spise zelo širili in brali. Pisatelj je pogubno vplival na literarni okus Italijanov na splošno, na nravno, socialno ravnanje umetnost ljubeče in razmišljajoče mladine pa še prav posebno. Cerkev je bila prisiljena, da je vernike pred njim odločno posvarila, njegova dela obsodila in jih vpisala v indeks prepovedanih knjig, za kar se pa kakor tedaj tako tudi danes mnogi sploh ne zmenijo. Glavni motivi njegovih predvojnih del so bili preti-

rano in dvomno poviševanje junaštev, psevdomisticizem, z mehkušnostjo in poganskim naturalizmom klasikov prežeti senzualizem. Po vojni pa se je umetnostno preživel, kazal je nagnjenje do močno donečih govorov in prav tako pomanjkljiv čut za resničnost.

Spričo njegove smrti v duhovni zapuščenosti je kristjan žalosten. In čeprav še tako trdno zaupa v neskončno božje usmiljenje, pa to vendarle njegove negativne sodbe ne more spremeniti, da so namreč pesnikovi spisi brez luči resnične plemenitosti, dobrote in čiste lepote. Debeli zvezki »Opera omnia« bodočih rodov ne bodo naučili ničesar, kar bi bilo npravno veliko. Ostali bodo pričeli velikega duha, ki je zdrknul iz tira.«

(Dalje.)

»Da, takoj. Imate, gospod, samo to limonado?«

»Da, to je vse.«

»Bien! Morda ste, gospod, ta časopis že prebrali?«

»Je li vaš?« vpraša Miha ostro.

»Ne, neki gost ga je pustil tu.«

»Tedaj ga vzamem s seboj.«

»Izvolite, kajpada, če želite! Ali prihajate, gospod, s Savojskega? Morda poznate Mežovo?«

odstavke iz sv. pisma (zlasti iz Pavlovih pisem). Potrebne bi bile tudi ocene novih knjig.

Povest je zelo zanimiva, vendar mislim, da bi ji lahko odmerili nekoliko manj prostora, da bi prišle na vrsto druge, važnejše stvari.

Opazil sem, da kongreganisti na splošno žele, naj bodo članki čim krajši in kolikor mogoče jedrati. Po drugi strani pa tudi vem, da so med njimi tudi taki, ki se ne potrudijo niti toliko, da bi jih prebrali in sodijo o tem, česar ne poznajo. Za te je seveda težko pisati.

Vendar mislim, da »Zvezda« vsem precej da, višješolcem in nižješolcem in bi bila velika škoda, če bi je ne imeli.

Potruditi se bomo morali, da bomo priobili še novih naročnikov in prepričan sem, da se bo potem tudi »Zvezda« še dvignila v vseh pogledih.

Za Vaš trud pri urejanju smo Vam pa, gospod urednik, kongreganisti iz srca hvaležni. Pri Vašem delu Vam želi mnogo uspeha in božjega blagoslova
ljubljanški kongreganist.

Priobčujemo misli in predloge Celjana in Ljubljancev o N. Zv. Le škoda, da se ni oglasil vsaj še Mariborčan! Vsi, ki jim je N. Zv. pri srcu, naj o tem razmišljajo in svoje misli o teh mislih sporoče — tudi še v začetku počitnic — na upravo Naše Zvezde. — Iskrena hvala vsem sodelavcem zadnjih dveh letnikov N. Zv.

Urednik.

»Niste mi povedali, koliko vam dolgujem,« odgovori Miha in dobro opazi, kako čudno se natakara izraža. Zato mu postaja vsak hip bolj nerodno.

»Koliko mi dolgujete? No, kakor se vzame, ne res?« Zvit smehlja mu preleti ustnice. »Čaša limonade, gospod, je šestdeset centimov. Pa en časopis z novico o mladem angleškem gospodu in maverskem krošnjaru z lepimi preprogami? Ne bi li rekla: deset frankov za časopis? Človek pač ne sme biti uma-zan.«

Miha našteje 60 centimov. »Takole!« reče ponosno. »To je vse, kar vam gre!«

»O, res? Glejte si no!« Možak si nedolžno grize ustnice. »Zdi se mi, gospod —«

»Ste se pač enkrat malo zmotili, kaj?« ga zavrne Miha. »Kaj prav za prav hočete?«

Ko natakara še okleva, Miho grozno skrbi.

»Garçon! Garçon!«

Kolikšna škoda! Možaka nekdo kliče. »Tako, takoj!« zavpije, pobere centime, jih spusti v predpasnikov žep in odhiti. »Sreča, da mož ni za gotovo vedel!« si misli Miha. »Izdati se pa tudi ni smel samo zaradi svoje lakomnosti. Res srečo sem imel!«

Prepričan, da je s tem izsiljevalcem opravil, se zdaj začne čuditi samemu sebi. Le čemu je kupil to preprogo, ko je nima za kaj rabiti? Kaj ga je do tega privedlo?

Koliko pa je prav za prav Beni Hasanu zanj dal? Kakšna dva franka, saj v tem žepu ni imel več ko za toliko drobiža. Maver pa je to malenkost sprejel brez besede! Z drugimi besedami: Beni Hasan mu je preprogo podaril! In to je tudi čudno, presneto čudno!

Le zakaj naj bi Beni Hasan njemu podarjal preproge?

Pogleda na uro. Čas je, da se vrne na kolodvor. Zvije preprogo in jo stisne pod pazduho. Vstane in se okrene po smuči.

Smuči pa ni nikjer! In tudi krpelj ni nikjer!

Dobro ve, da jih je pritrdil na naslonjalo svojega stola. In prav tako gotovo jih zdaj tam ni.

Najbrž so mu padle na tla. Pogleda najprej pod svojo mizo, nato še pod sosedne in po vsem koncu dvorane. Vpraša še tega in onega sosedu. Ne, nihče jih ni videl. Izginile so. A kako je mogoče, da stvari kar na lepem izginjajo?

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in diakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 števil.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna številka pri poverjeniku za dijake — 50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).

manjša. Morda bi bila še najbolj pripravna taka velikost, kot je bila prvo leto (1931/32). Sedanja oblika je za vezavo zelo neprimerna. Mislim, da bi potem lahko tudi razširili obseg številke na 8 strani, ne da bi se cena spremenila. Zdi se mi nepotrebno, da je tisk barvan, ker se zelo rad zmaže in je gotovo tudi dražji od navadnega.

Težje je vprašanje vsebine. Vem, da je zelo težko urejati dijaški verski list. Pri nas imamo več katoliških dijaških listov, toda razen »Naše Zvezde«, ni nobeden izključno verski. Zato je prav, da »Zvezda« še naprej ostane samo verski list, zlasti naj se, kot doslej izogiblje vsake polemike. Članki so mi povečini zelo všeč, posebno nekateri so vredni, da bi jih prebral vsak kongreganist. Rad bi, da bi v vsaki številki napisali še kaj o liturgiji tiste dobe cerkvenega leta. Potrebni bi bili tudi članki o kongregaciji (odgovorite n. pr. na očitke, da je kongregacija zastarela, pišite o razvoju kongregacije, o njenem pomenu za versko življenje, o KA in kongregaciji, o naših odborih in dajte navodila za delo v kongregaciji), o Materi Božji, o misijonstvu, o vprašanju zedinjenja ločenih kristjanov (o nalogah katoliških Slovanov, o delu papežev na tem področju, o papeških okrožnicah o tem vprašanju, o Apostolstvu sv. Cirila in Metoda itd.), o Slomšku, o poklicu in podobno. Prav bi bilo, da bi nekaj prostora žrtvovali tudi za kratke novice iz življenja Cerkve po vsem svetu (kot nekdanj pod glavljem »Povsod Bog«), to bi gotovo vse zanimalo. Tudi citati pod robom bi list poživili; v vsaki številki bi lahko objavili kak